

РЕШЕНИЕ

№ 4216

гр. София, 27.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4118** по описа за **2020** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на Териториална дирекция на Национална агенция по приходите – С. (ТД на НАП С.), подадена чрез старши юрк. Б. срещу Решение №42129 от 17.02.2020 г. по НАХД № 20350/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 135^{-ти} състав.

С посоченото решение е отменено Наказателно постановление № 462719-Р502150/26.11.2019г., издадено от директора на офис „М.“ ТД на НАП С., с което на основание чл. 355, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) на [фирма], [населено място], с ЕИК[ЕИК], са наложени три административни наказания „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лв. всяко, за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на МФ, вр. чл. 5, ал. 4, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния и процесуален закон. Твърди се, че е неправилен изводът на СРС, че в АУАН липсва фактическо описание на извършените нарушения,

както и че в хода на съдебното следствие не е установено по безспорен начин провеждането на телефонен разговор с ответника по касация. Излагат се съображения за това, че в случая не са налице предпоставки за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението на районния съд, като вместо него съдът да постанови друго решение, с което да потвърди наказателното постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Ответникът по касационната жалба, [фирма], [населено място] оспорва касационната жалба. Чрез процесуалния си представител адв. С., сочи че решението на СРС е правилно и законосъобразно. Заявява искане съдът да остави в сила решението на СРС. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София–град, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА - подадена е от надлежна страна по чл.210, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН в 14-дневния срок по чл.211, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Въз основа на събрания доказателствен материал районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 15.07.2019г., вследствие на получена молба с вх. № 1553-06-1111 от [фирма], служители на ТД на НАП установили, че дружеството, в качеството му на работодател и осигурител по чл. 5, ал. 1 от КСО, не е подало до компетентната ТД на НАП – София Декларация Обр. №1 „Данни за осигуреното лице”, за месец 07.2018г., за месец 08.2018г. и за м.10.2018г., в законоустановения за това срок.

Въз основа на констатираното, на 26.07.2019 г. е съставен АУАН № F502150, поставил начало на административнонаказателно производство, приключило с издаване на обжалваното наказателно постановление. Деянието е квалифицирано като административно нарушение по чл. 3, ал. 1, т. 1, б. “а” от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на МФ. С АУАН на [фирма] са наложени три административни наказания. Актът бил подписан от актосъставителя и свидетелите по съставянето му, както и от пълномощника на дружеството, като бил връчен на последния с надлежна разписка. В АУАН не били отразени възражения. Въз основа на съставения АУАН директорът на ТД на НАП С., офис „М.“, издал процесното НП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя – А. В., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 от НПК.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, районният съд от правна страна е изложил подробни съображения за незаконосъобразност на НП, поради допуснати съществени процесуални нарушения при издаването му. Приел е, че АУАН не отговаря на императивните изисквания на чл. 42 от ЗАНН, тъй като не съдържа фактическа обстановка. Посочил е, че за пръв път в НП са въведени нови

съставомерни факти, по които санкционираното лице не се е защитавало при съставяне на АУАН, което е нарушило правото на защита на санкционираното дружество. Обосновал е извод, че АНО в нарушение на задължението си по чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, не е изискал доказателства от електронната система на НАП, от които да се установи дата на подаване на декларациите и съответно отказите същите да се приемат.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло изводите на районния съд за незаконосъобразност на НП. Съгласно чл. 42, ал. 1, т. 4 и т. 5 ЗАНН, актът за установяване на административното нарушение трябва да съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, законните разпоредби, които са нарушени виновно. Тези реквизити от съдържанието на акта са установени по императивен начин от чл. 42, т. 4 и т. 5 ЗАНН и всяко отклонение от тях води до нередовност на съставения акт, като основание за издаване на наказателно постановление и налагане на административно наказание. Това е така, тъй като актът поставя началото на административно-наказателно производство спрямо определено лице за извършено от него виновно административно нарушение, по смисъла на чл. 6 ЗАНН. Липсата на тези реквизити опорочава акта, тъй като е пречка да се установи по безспорен начин извършеното нарушение.

В конкретния случай, в АУАН № F502150 / 26.07.2019 г. липсва изложена фактическа обстановка. Посочено е единствено, че дружеството, в качеството му на работодател и осигурител, не е подало Декларация Обр. №1 „Данни за осигуреното лице”, за месец 07.2018г., за месец 08.2018г. и за м.10.2018г., в законоустановения за това срок, като не са изложени каквито и да било факти от значение за съставомерността на деянията, както и доказателствата, които ги подкрепят.

Актът за установяване на административно нарушение се явява важна предпоставка за издаване на наказателното постановление. Функциите и юридическият ефект на същия могат да се проявят, само ако е редовен. По изключение, те се проявяват и ако е допусната несъществена нередовност, съобразно разпоредбата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. Настоящата инстанция намира, че в разглеждания случай допуснатите нередовности в акта за установяване на административно нарушение са съществени и не могат да бъдат санирани. Това е така, защото тези пороци на акта водят до невъзможност да се установи по безспорен начин, по какъв начин е осъществено нарушението.

Констатираното процесуално нарушение е съществено, тъй като е довело до ограничаване правото на защита на наказаното дружество. Изискванията за точно и ясно описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено нарушението, по чл. 42, точки 4 - 5 от ЗАНН имат за цел да осигурят на привлеченото към отговорност лице възможността да организира ефективна защита, както по фактите, така и по правото. Неяснотата относно фактическите твърдения на наказващия орган, винаги е съществено процесуално нарушение, когато допуснатите пропуски създават реална несигурност относно правните и фактически твърдения на контролните и наказващи органи. Настоящата инстанция не споделя направеното в касационната жалба възражение, че този порок е несъществен и е отстранен в издаденото наказателно постановление.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че АУАН не отговаря на изискванията на чл. 42, т. 4 от ЗАНН, и тъй като административно - наказателното производство е

започнало въз основа на АУАН, който е съставен в противоречие на сочената разпоредба, само на това основание НП е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

На следващо място правилно СРС е посочил, че не е достатъчно да има съответствие само между посочените като нарушени законови норми, а е необходимо единство в словесното описание на нарушението в акта и наказателното постановление. Последното следва да възпроизвежда дословно и точно както посочените законни разпоредби, които са нарушени, в АУАН, така и самото нарушение в съответната форма на изпълнителното деяние. Изискването на закона е да има пълно припокриване на данните, отбелязани за нарушението в АУАН и в НП, в противен случай се накърнява правото на защита на лицето, на което са съставени, тъй като се поражда неяснота в това срещу какво и как следва да се защити и аргументира позицията си. Допуснатите от административнонаказващия орган пороци са особено съществени и обуславят отмяната на НП.

Настоящият състав приема, че в случая е неприложима разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, тъй като, за да се издаде НП при нередовности в акта, е задължително кумулативно да са изпълнени следните условия: да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Установяването на извършване на нарушението по безспорен начин е пряко свързано с точното, ясно и категорично описание на конкретното нарушение с посочване на всички елементи от състава му. Това в конкретния случай не е направено - не е посочена формата на изпълнителното деяние, предмета на нарушението също не е индивидуализиран точно. Тази недостатъчна конкретизация на нарушението не може да бъде отстранена по реда на чл. 53, ал.2 от ЗАНН с издаването на наказателното постановление.

Констатираните съществени процесуални нарушения при издаване на НП са достатъчно основание за отмяната му и пречат за проверката относно материалната законосъобразност на НП, поради което и правилно районния съд не е изложил съображения за нарушения на материалния закон.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на ответника по касация за присъждане на адвокатско възнаграждение е основателно и следва да се уважи, съгласно представените договор за правна защита и съдействие от 16.05.2020г., в размер на 400 лева с ДДС.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен съд София-град, XX^{-ти} касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №42129 от 17.02.2020 г. по НАХД № 20350/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 135^{-ти} състав.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Национална агенция по приходите – С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата от 400 лв. разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.